

CAPUT XXXIII.

De Cessione Bonorum.

§. 386.

Qui ex infortunio, ac proinde citra culpam rebus suis ita lapsus fuerit, ut aeri alieno solvendo non sit, huic petendi Jus esto, ut erga cessionem omnium Bonorum suorum Creditoribus factam, a) ab executione personali immunis declaretur; b) sibi de vestibus, lectis, et reliqua suppellectili tantum relinquatur, quantum Sibi, Uxori, ac Liberis, quibus de vita sustentanda nondum aliter prospectum est, necessarium erit. c) Sustentatio itidem mere necessaria Sibi, Uxori, ac Liberis ab ipsomet alendis in certa quotidie summa a sex Crucigeris usque ad octodecim pro singulis personis determinanda præbeatur.

§. 387.

Haec tamen alimenta Debitor solum a sequentibus Creditoribus petere potest, et quidem eo, quo hic sequuntur ordine: a) ab iis, qui a mera liberalitate Debitoris Actionem habeant

beant e. g. Donatarius; b) a Consanguineis ascendentibus, et descendentibus; c) ab uxore convivente, vel per Divortium, cui ipsamet Causam dederit, sejuncta d) a fratribus, et sororibus tam germanis, quam uterinis et consanguineis.

§. 388.

Si tamen Consanguinei ascendentes, vel descendentes, Uxor, Fratres, ac Sorores Debitoris ipsimet inopia premerentur, vel si Debitor sibimet victum honesto modo lucrandi copiam habeat (id, quod Judici a circumstantiis perpensis, dispiciendum est) his in casibus Debitor exigere non potest, ut sibi alimenta ab illis suppeditentur.

§. 389.

Cessionem Bonorum facturus, quamprimum sua solvendi impotentia cognita erit, omnes Debitores suos, atque universa Bona separatim consignare, ambas vero consignationes Judici, cujus Jurisdictioni subjectus erit, cum libello adversus Creditores suos directo

recto porrigere, atque in eodem ea, ad quæ Jus habere existimabit, petere debet.

§. 390.

Hoc Libello recepto Judex diem assignato, in eaque de petitione cognoscito, quin tamen supplicanti ambages permittat.

§. 391.

Bonis cessurus etiam ad unius Creditoris postulationem porrectum a se statum activum, et passivum Juramento confirmare, atque insuper jurato spondere tenetur, se, ubi ad pinguiorem fortunam pervenerit, debitis suis pro viribus satisfacturum.

§. 392

Debitor casu fortuito, atque adeo citra culpam ad inopiam redactus, si post factam Cessionem Bonorum Facultates denuo adquisiverit, de iis tantum retinere potest, quantum Sibi, Uxori, ac Liberis a se alendis ad necessariam sustentationem sufficiat. Hoc tamen Jure contra illos duntaxat Creditores, quibus Bonorum Cessionem fecerit, gaudeto.

§. 393.

Adversus Debitorem, qui fugam arripuerit, se occultaverit, Casum fortuitum non probaverit, inopiæ suæ gnarus aliquibus Creditoribus aut solutionem, aut cautionem præstiterit, novum æs alienum contraxerit, facultates suas, ac debita sincere non manifestaverit, vel denique dolo malo Creditores circumvenerit, ex officio, et pro circumstantiarum ratione etiam Criminali Judici procedendum est.

§. 394.

Siquis se solvendo non esse Judici denunciaverit, Concurfus Creditorum, pro eo atque Capite IX. præscriptum est, exciterur.

CAPUT XXXIV.*De Restitutione in integrum.*

§. 395.

Restitutio in integrum competit læso in sequentibus duobus Casibus: a) Si terminus
Proc. Jud. Transily. M per-